

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. II. Illustrissima Danielis, & sociorum abstinentia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

leviculam ad inferos mittat? Ita sanè, mi homo, vel ob pomum, quia vetitum, cogimur mori. Nec levis est culpa, vel in re levissimâ Deum vetantem spernere.

Proposuit Daniel in corde suo, ne pollueretur de mensâ regis, tametsi gravibus & multis urgeretur causis, ut hisce mensæ legibus se fuisset solveret: Non solvit. Nemo dixerit, sum pauper, sum debilis & æger, immanis appetentia, vehementer me sollicitat tentatio, neque ego sum resistendo; licebit ergo aliquantulum metas vetiti transilire. Neutiquam licebit. Neque enim divinæ leges talem admittunt explicatione. Nunquam mentiri licet, furari nunquam, aut pudicitiam temerare, quia vetitum. Sat caussarum est: Deus vetuit. Vetantem spernis? à tergo tua te Nemelis sequetur. Vociferatus Moses: Quid si audire nolueris, inquit, vocem Domini dicitur.

Dei tui, venient super te omnes maledictiones istæ, & apprehendent te. Maledictus eris in civitate, maledictus in agro. Maledictum horreum tuum, & maledicta reliquia tua. Maledictus fructus ventris tui, & fructus terræ tuæ, armenta bovm tuorum, & greges ovium tuarum. Maledictus eris ingrediens, & maledictus egrediens. Haud aliter Isaias: Abjecerunt legem exercituum, ait, ideo iratus est furor Domini. Gravissimum est rem in se vel levissimam patrare, quam vetet Deus, Salomone teste; Qui declinat aures suas ne audiat legem, oratio ejus erit execrabilis.

Proponat igitur quisque in corde suo, opes potius ac facultates omnes, existimationem & famam, sanguinem & vitam animosè prodigere, quam scientem ruere in vetitum, & vel unicum Dei legem violare. Hoc assidue ob oculos obversetur: Vetitum est, ergo neutiquam admittendum est. Proponat in corde suo cum Psalte regio: In æternum non obliviscar justificationes tuas.

CAPUT II.

Illustrissima Danielis, & sociorum abstinentia.

NE vel minimâ adversus Dei leges culpam conscisceret Daniel, Malasarem regium Dietarij summè rogans: Tenta nos, obsecro, ait, servos tuos diebus decem, & dentur nobis legumina ad vescendum, & aqua ad bibendum, & contemplare vultus nostros, & vultus puerorum, qui vescuntur cibo regio, & sicut videris, facies cum servis tuis. En, juvenis sanguine regio prognatus cubiculario supplicat, scq; benevolo illius arbitrio veluti servum committit. Sed huic tam submissæ humanitati non licet immorari, ad alia festinamus.

Modestissimum consilium Malasari non displicuit, admittit tam humanas preces. Elapsis igitur decem diebus, Apparuerunt vultus eorum meliores, & corpulentiores pra omnibus pueris, qui vescabantur cibo regio. Resista Malasari visa est commodissima. Cogitare illi promptum fuit: si fontana & cicer formâ aded succi plenam concilient, cibus potiusque regius in meos cedet usus, polente illis, & aquæ fatis dabo. Ita Malasar tollebat cibaria & vinum potus eorum, dabatque eis legumina.

Pueris autem his Deus dedit scientiam, & disciplinam, in omni libro & sapientiâ: Danieli autem intelligentiam omnium visionum & somniorum. Complevis itaque diebus, post quos dixerat rex, ut introducerentur, introduxit eos propositus eunuchorum in conspectu Nabuchodonosor. Cùmq; eis locutus fuisset rex, non sunt inventi tales de universis, ut Daniel, Ananias, Misael & Azarias, & steterunt in conspectu regis. Et omne verbum sapientiæ & intellectus, quod sciscitatus est ab eis rex, invenit in eis decuplum super cunctos ariolos, & magos in universo regno ejus. Hoc ipsum & hydriola, hoc divinæ legi conformis potuit abstinentia. Hic exponendum, sed succinctè & compendio, quid rationum & caussarum ad abstinentiam nos impellat, & cur de illâ crebrius sit differendum.

PRIMA ratio, quæ abstinentiam nemini non persuadear, est ingens hoc bonum; Divinâ irâ misericordè placat Abstinentia. Rex Iosaphat ab Ammonitis, & Moabitibus hostiliter circumdatus, Totum se contulit ad rogandum Dominum, & predicavit jejunium universo Iuda. Ad abstinentiæ & jejunii preces divinâ intescit ira. Exactam penitententiæ normam dicitur Isaias: Convertimini ad me, inquit, in toto corde vestro, in jejunio, & in fletu, & in planctu.

Altera ratio, Abstinentia facillimè impetrat à Deo quod rogar. Eldras sacerdos pro testimonio dicens: Predicavi ibi jejunium, ait ut peteremus ab eo viam rectam nobis & filiis nostris. Rex David omnibio abstinet, ut filio solo Ido, quem ei Bethsabea genuerat, vitam impetret. Jejuniavit David jejunio, & ingressus seorsum jacuit super terram.

Tertia, Christi sobrietatè, abstinentiam, & jejunia ad nostrum modulum par est imitari. De suis aperte Christus: Venient dies, cum auferetur ab eis sponfus, & tunc jejuniabunt. Ablatus est sponfus: jejunium non recusat, quisquis sponsi desiderio flagrat.

Quarta, jejunium & abstinentia expiandis peccatis unice conducunt. Promulgante Ionâ penitentiam in urbe populosissima Ninive, Crediderunt viri Ninivæ in Deum, & predicaverunt jejunium.

Quinta, superandis tentationibus facit jejunium. Dilucidè Bernardus: Tentationes, inquit, vincere non poteris, nisi carnem per abstinentiam castigaveris. Hoc artem morum genere usus Rex David adversus hostes: Ego autem, ay, cum mihi molesti essent, indubar cilicio, humiliabam in jejunio animam meam.

Sexta, Tam corporis, quàm animi malis præcavendis plurimum prodest abstinentia. Idem, quem dixi, Clarevallensis Abbas luculentissimus testis: Per abstinentiam, inquit, omnes virtutes radicantur, & edificantur; per gula omnia vitia mediantur, & confortantur. Ideo tres pueri in camino ignis non arserunt, quia abstinentes fuerunt. Daniel igitur liberatus est de ore leonum, quia servavit abstinentiâ ciborum.

Septima, Edomandæ carni abstinentia subsidium opportunissimū. Luxuria saturitati semper vicina, carnem subjugat, luxuriam refrenat abstinentia. Nam eodem Bernardo teste, Pereunt Cupidinis arcus, cum corpori subtrahitur cibus & potus. Amica castitati fames panem cogitat, non adulteria. Danielis Abbatis scitum est: Vigor corporis, languor animi. Vis carnem ad obsequium flectere? jejuniis frange.

Octava, Animo vegetando adjumentum maximum Abstinentia. Jejunium animæ alimentum. Mens multitudine ciborum fatigata perdit vigorem orationis. Sobrietas & Abstinentia longioris vitæ ac sapientiæ mater. De abstinentiâ productioris vitæ certissima causâ jam sæpius & libro singulari egimus.

Hæc ipsa Danielis historia dictorum confirmatiõnem suppeditans: Et apparuerunt, inquit, vultus eorum meliores & corpulentiores pra omnibus pueris, qui vescabantur cibo regio. Quod ipsa etiam natura potuit efficere: tum quia Hebræi juvenes illi huic diætæ assueverunt, tum etiam ob animi jucunditatem, quam ex eâ temperantiâ hauserunt. Si ad altiores causas respiciamus, habitiorè vultum, abstinentiæ præmium dicemus. Sic Iuditha venustiorè formam, sic Samson fortitudinè auctiorè sibi conciliavit abstinentendo. Exercitatio & abstinentia, si jungantur, superant aurum potabile, lapidem philosophicum, quintam essentiam è margaritis, forbitunculam elixir nobilissimam, omne omnino pharmacum multis modis præcellunt. Abstinentia pueros, liberòsque reddit spiritus, & mirum quantum valerudinem firmat. Cùm enim anima rationalis simul & sentiens, & vegetans sit, vires autem habeat certis limitibus circumscriptas, inde fit, ut quò minus coquendis cibus impeditur, eò magis occupari possit perticiendis studiis. Hinc Salomon Sapientiæ miraculum:

Cogitavi

Eccles. 2. 2. Cogitavi, ait, in corde meo abstrahere à vino carnem meam, ut animū meum transferrem ad sapientiam, devitare inque stultitiam, donec viderem, quid esset utile filius hominum. Sapientie mater Sobrietas. Hoc animo dixit Isaias: *Quem docebit scientiam, & quem intelligere faciet auditum? ablucatos à lacte, avulsos ab uberibus. Qui etiānum trahunt ubera, in cibi potūsque libidines effusi, ad capiendam sapientiam non sunt idonei.*

§. II.

ANte diluvium Noëticum carne & vino abstinentiam in factis codicibus laudantur Re- chabab, Nazarei, Moyses & Elias, Iuditha, Esther, Machabei, Ioannes Baptista.

Nte diluvium Noëticum carne & vino abstinentiam in factis codicibus laudantur Re- chabab, Nazarei, Moyses & Elias, Iuditha, Esther, Machabei, Ioannes Baptista.

Nte diluvium Noëticum carne & vino abstinentiam in factis codicibus laudantur Re- chabab, Nazarei, Moyses & Elias, Iuditha, Esther, Machabei, Ioannes Baptista.

Augustinus suam reficiendi corporis consuetudinem exponens, & divinam in eā re agnoscens eruditionem. *Nulle autem, inquit, suavis est nulle necessitas, & adversus istam suavitatem pugno ne capiar, & quotidianam bellum gero jejuniis sepius in servitute redigens corpus meum. Hoc me docuisti, ut quemadmodum medicamenta, sic alimenta sumpturus accedam. Quis autem adeo insanit, cum aliquid glutire pharmaci, aut medicæ potionis cogitur haurire, medicum aut pharmacopola roget, ut calices impleant capaciosiores, ut quindecim aut septemdecim pro novem catapotis oggerant sumenda. Nemo tam fatuus, qui copiam hāc in re amet. Pharmaca sumimus, quā possumus parcissimē. Quōd minus, hōc gratius. Sic alimenta, inquit Augustinus, quemadmodum medicamenta sumo. Addit: Non ego immunditiam opsonij timeo, sed immunditiam cupiditatis. Scio Esau lenticula concupiscentiā deceptum, & David propter aqua desiderium a seipso reprehensum, & regem nostram non de carne, sed de pane esse tentatum. Quod autem saluti satis est, delectationi parum est. Hæc ipsa nos modum necessitatis sentire non sinit, & ipsum limitem procurande salutis (si qua adsit, delectabilia) rapiendo abscondit, & transilit: putantibus nobis satis non esse, quod satis est, dum libenter ejus provocationibus ducimur, estimantes nos adhuc agere negotium valetudinis, cum agamus potius voluptatis. Ita nescit cupiditas, ubi finiatur necessitas.*

Pilatus.

Idem ibid. num. 6.

Aug. l. 4. contra Julian. c. 14.

Ambrosij. l. 3. de virginis. post. dicit. pag. 107. Marcelliana.

Matth. c. 4. vers. 4.

Bernardus. form. 66. in cant. pag. 995. S. Bernardi.

Ambrosij Mediolanensis Pontificis foror Marcellina eō abstinentiam coluerat, ut non tantum non calcaribus, sed freno egeret. Ad eam igitur Ambrosius perscribens: jejuniū, inquit, in præceptis habemus, sed singulorum dierum. Tu autem multiplicatis noctibus ac diebus innumera tempora sine cibo transigis, & si quando rogaris ut cibū sumas, & paulisper codicem deponas, respondens illico: Non in solo pane vivit homo. Ipse epularum usus cibis obivius, ut edendi fastidio jejuniū desideretur, potus è fonte, stertis in prece, somnus in codice. Hæc sanè virgo fuit sapiens, quæ plurimam sene & utem adepta est abstinentendo.

Bernardus de seipso: *Abstineo, inquit, de vino, quia in vino luxuria, aut si infirmus sum, modico utor juxta consiliū Pauli. Abstineo à carnibus, ne dum nimis necerunt carnem, simul & carnis nutrant vitia. Panem ipsum cum mensura studeo*

sumere, ne onerato ventre flere ad orandum coactus, & ne improperet etiā mihi prophetas, quia panem meum comedere in saturitate. Sed nec simplici quidem aqua inurgare me afflicam, ne distentio sanè ventris usque ad utilitatem pertingat libidinis. Tam rigide cultor abstinentiæ Bernardus, & longævus fuit & sapientissimus animus sexagesimum quartum vivendo attingit.

Carolus Borromæus eminentissimum abstinentiæ speculum, hac in re geminū istud tradidit documentum. 1. A parvis incipere, & sensim crescere, idque in omni virtute. 2. Constante pergere, & non languescere. Nos aut incipere nolumus, aut in cæptis pergere, si initium videatur difficilius. Ipse primitus carne, dein & ortis, postmodum & laganis, omnique lactis usu abstinit, tandem solo pane & aqua victavit.

Quid autem, obsecro, causæ est abstinentiam videri tam difficilem? Nihil hic rationis admittimus. Venter epulis assuetus non habet aures. Nec Tullius nobis, nec Chrysostomus vel paululum strictior abstinentiam persuaserint. Quid causæ? Bernardus apposite ad questionem: *Ecce, inquit, molestus est nobis pernitentia labor, corporis afflictatio gravis, abstinentia onerosa, in vigiliis dormitat anima nostra præ tedio, non ob aliud, nisi quā propter inopiam spiritus. Ita profusus est. Neque verò credimus abstinentiā ipsi etiam corpori salubrem, opinio falsā jam pridem animū occupavit, nature nimium subduci, stomachum ledi, vires atteri, valetudinem frangi. Erramus luculentè & naturam calumnias iniquis infamamus. Ea paucis contenta valetudinem cibori parcimoniam incredibiliter conservat, & firmat. At nos ad opimiorem quadam assueti, tantum animi non habemus, ut vel solū incipiamus abstinerere, & aliquanto tempore pergamus & exploremus, quid valeant humeri, quid ferre reculent. Atque cum primā alteræ hebdomade aut mense non felicissime succedunt cæpta, mox in impatientiam versi dicimus: res non procedit, operam inanem sumimus; ergo antiquum hoc nostrum obtineamus: edamus & bibamus largiter dum sapit. Quis juret in leges abstinentiæ tam arctas?*

Multò sapientius Daniel: *Tenta nos, inquit, obsecro, servos tuos per dies decem, & dentur nobis legumina ad vescendum, & aqua ad bibendum. Tentemus nos ipsos, obsecro, & progressu temporis te ipsa reperiemus, quā non solum utile, sed & facile sit frugalitatem & abstinentiam sectari, parvis comelle, moderantius bibere. Nos plerumque ratiocinamur ab abstinentiā immoderata, quā nemo laudaverit. Quod & Bernardus ipse nequitiam inficiatur: Si carnem, inquit, supra modum assigis, civem tuum occidis; si eam, plusquam oportet, reficis, inimicum tuum nutris. Non nutrias carnem tuam veribus: ita manduca, ut semper esurias, ita carnem refice, ut ea descat servire. Non potest quisquam accipere perfectionem virtutis, nisi prius in se domuerit gulam ventris. Hoc idem notissimus scriptor commendans: *Doma gulam, inquit, & omnia vitia facilius domabis.**

Daniel princeps palatinus, negotij plenus, aulicorum optimatum primus, inter aulicas tamen delicias abstinentissimus. Hinc eximium Bernardi votum: *Dei tibi Deus humilitatem Christi, devotionem Petri, charitatem Ioannis, obedientiam Abrahæ, patientiam Isaac, tolerantiam Iacob, castitatem Ioseph, mansuetudinem Moysi, constantiam Iosue, benignitatem Samuelis, misericordiam David, abstinentiam Danielis. Daniel abstinentissimus.*

Tantis igitur exemplis invitati, mortificemus membra nostra, quæ sunt super terram. Si enim secundam carnem vivemus, moriemur; si autem spiritu facta carnis mortificaverimus, vivemus. Hic animis opus; hic audendum, & vis faciendi pravæ consuetudini. Bernardo cōsultore, sic refice

refice carnē, ut seruiat. Non est regnum Dei esca & potus: sed iustitia & pax. & gaudium in spiritu sancto. Abſtinentia productioris vite, & uberioris ſapientie mater.

CAPVT III.

Danieli Nabuchodonosor rex ſomnium committit explicandum. Plura de ſomniis.

Nabuchodonosor anno nono regni, ſecundo Monarchie, Iudeis, Aſſyriis, Moabitibus, Egyptiis jam devictis, ſomnio inuſitato terrius, præcepit omnē ſapientie ſenatū cogi. Ita magis, ariolis, maleficiis, Chaldeis jam convocatis: *Vidi ſomnium, inquit rex, & mente conſuſus ignoro quid viderim. Cui Chaldei: Rex in æternum vive: dic ſomnium ſervus tuus, & interpretationem eius indicabimus. Ad quæ Nabuchodonosor: Sermo receſſit à me, ait, niſi indicaveritis mihi ſomnium & conjecturā ejus nar- raveritis, peribitis vos, & domus veſtra publicabuntur. Si autē ſomnium & conjecturam ejus nar- raveritis, præmia & dona, & honorem multum accipietis à me; ſomnium igitur & interpretationē ejus indicate mihi. At illi multa excuſantes negā- runt id fieri poſſe. Ita ſibi ſomnium à rege prius nar- randum, & explanationem ſomnii à ſe ſubjungendam polliciti. Nemini eſſe, niſi Deorum, aliena ſcire ſomnia. Neq; ullum unquam regē hoc ab ariolis & Chal- dæis ſciſcitatū. Rex inanibus logis ſe duci autumans, jamque in firem veſtus atrocem tulit ſententiam, juſſitque omnes Babylonis ſapientes ad necem abripi. Neq; verò Danieli & ſociis fuiſſe, parſum, quos unā eademque fulminaverat ſententiā, niſi capitale ſup- plicium prævertiſſet Daniel. Qui ubi ex Ariochio re- gis militiæ principe, quid rerum ageretur, intellexit, ad regem ipſum penetravit, præcipiſque demiſiſſi- mis petit, daretur ſibi tantum temporis dum in lu- cem erueret tam ſomnium, quàm ſomnii myſterium. Datum. Quo clapo ſomnium explicatū eſt. Hoc loco non oportuñ tantum, ſed & neceſſarium de ſom- niis diſſerere. Exponemus igitur quæ ſides tribuen- da ſomniis, & quid inde commodi poſſit hauriri.*

§. I.

Theologis quadruplex ſomniorum genus eſt: Nat- urale, morale, à dæmone, à Deo immiſſū. Nat- uralia ſunt, quæ corporis bonam malāmve temper- riam, ſtomachum oppletum aut vacuum ſequuntur: ex his bona malāque valetudo dignoſci poſſet. Hinc medicorum antelignanus Hipocrates librum de in- ſomniis conſcripſit. Homo triſticus, reticus, & quem atra bilis exercet, jam novit ſua ſomnia: fatigari, ca- dere, angere, lacrymas ſunderere, humi reperere, latebras querere, pericula ſubire, inter mortuos agere, triſtia quæque audire creberrimum illi & pæne quotidia- num. Qui multi & boni ſanguinis ſunt, ſomniantes hi- lareſcunt, tripudiis interſunt; rident, currunt, volant. Atque hæc meliores, aut deteriores affectiones, bo- nos malōſve corporis habitus apertè ſatis enuntiant.

2. Moralia eſt cogitatis, diſtis & factis diurnis pro- veniunt. Hinc ſomnia Tullius cogitationum & ne- gotiorum diurnorum reliquias appellat.

Claudius in 6. *Omnia que ſenſu voluntur vota diurno, Pectore ſopito reddit amica quies.* Hinc venator ſilvæ & feras, judex lites, auriga cur- nus & equos, ægrotus & ſitiens fontes & aquas, poëta verſus ſomniat, avarus pecunias numerat, famelicus epulas tractat. E moribus hæc petuntur ſomnia.

3. A dæmone immiſſa. Hic diabolus celer & vaſer artifex, ipſis etiam ſomniis ſi Deus annuat, ad pec- candum trahit. Cùm Pontius ſederet pro tribunali capitalem ſententiam jam jam dicturus in Chriſtum, en nuntius advolat à conjuge, quæ oblato ſibi ſomnio

A maritum ſolicite monebat: Nihil tibi, & iſto illi: *Mal- ta enim paſſa ſum hodie per viſum, propter quæ. Hic non- nemo quaſierit: Et quamdiu dormit hæc femina? Ad ipſam ulque decimā noſtrate. Nam teſte Mat- thæo: Sedente autem illo pro tribunali, miſit ad eum uxor ejus. Ante meridiem circa decimam hæc agebantur: nam Chriſtus ipſo meridie, duodecimā noſtrate in crucem actus eſt. Ita diabolus omnem movit lapidem, Diabolus conatus eſt ut Chri- ſti necem impediret.*

4. A Deo immiſſa. Ita ſæpius cum ſanctiſſimis re- gibus, prophetis, aliſque ſibi amiſſiſſimis locutus eſt Deus. Quod facturum ſe pollicitus: *ſi quis fuerit inter vos propheta Domini, ait, in viſione apparebo ei, vel per ſom- num loquar ad illum. Quod lobus confirmans: Per ſom- num, inquit, in viſione nocturna quando irruit ſopor ſuper homines, & dormiunt in lectulo. Tunc aperit aures ſuorum, & erudiens eos inſtruxit diſciplina. De ſciplo: Terrebis me per ſomnia, inquit, & per viſiones horrore concuties. Ita Joſeph oblato ſibi ſomnium parentibus & fratribus narravit. Ita venit Deus ab Abimelech per ſomnium nocte. Ita Iacob vidit in ſomnis ſcalam ſtanteſ ſuper terram, & cacumen illius tangens celum: Angelos quoque Dei aſcendentes, & de- ſcendentes per eam, & Dominum in ſummo ſcala. Ita Laban vidit in ſomnis Dominum ſibi dicentem: *Cave ne quid- quam aſpere loqui aris contra Iacob. Ita Pharaonis pincer- na & piſtor in carcere, viderunt ambo ſomnium nocte unā juxta interpretationem congruam ſibi. Ita cum veniſſet Ge- deon in caſtra hoſtium, narrabat aliquis ſomnium proximo ſuo. Ita Mardocheus: Recordatus ſum, inquit, ſomni, quod videram hæc eadem ſignificantis, nec eorum quidquam iſtū fuit. Ita Iudas Machabæus expoſito digno fide ſomnio la- tricavit univerſo. Ita Abrahamo, Pharaoni, Salomoni, Danieli objecta ſomnia myſterii plena. Ita Joſephus Chriſti nutritius de conjugis ſanctimoniam monetur in ſomnis. Ita viſio per noctem oſtenſa eſt Paulo. Hebræus va- tes loel ſomnia à Deo immittenda promittens: *Senes veſtri, ait, ſomnia ſomniabunt, & juvenes veſtri viſiones vi- debunt. Ita quatuor ſomniorum genera. Cauſæ illo- rum multiplices, diverſiſſimæ. Nos eas involvimus ſilentio, & ad geminas reſpondemus quaſtiones.***

§. II.

I. Quæ igitur ſomnia ſunt obſervanda? 1. Ea, quæ ſanctitatem aut morbos corporis, animiq; ſpectant. Hic viderint medici tam ij, quibus cura in animum, quàm illi, quibus in corpus eſt commiſſa. 2. Ea, quæ turbant, impediunt, terrent, ita ſunt curan- da, ut cauſæ & fontes, e quibus promanant, ar- roveantur. 3. Si quando ſcientias juven ſomnia non videntur negligenda. Eſt quæ non tantum totos verſus ſed tota etiam epigrammata ſomniando fecerit. 4. Quæ ad virtutum officia, ad dandam ſtipem, ad exercen- dam ſobrietatem, ad amplectendam religionem im- pellunt. Non igitur omnia falſa ſunt & fallacia cùm in divinis litteris complura fuerint vera, & eventus certos, quos exhibuerant, ſortita. Nolim tamen inde conficias: Ergo ſunt obſervanda. Nam iſtud ſecundè quaſtioneſ eſt.

II. Quid ergo ſomniis tribuendū fidei? Univerſe ac maximā partem inania, falſa, vana, nulla ſunt, nec ullā merentur obſervationem aut fidem. Quod Eccleſia- ſtes dilucidè pronuntians: *Multas curas, inquit, ſequuntur ſomnia, & in multis ſermonibus invenitur ſulcitra. Vbi multa ſunt ſomnia, plurima ſunt vanitates, & ſermones innumeri: tu verò Deū time. Huic Eccleſiaſticus Siraci filius ex toto accedit, & de ſomniis hæc ſentit: Niſi ab altiſſimo emiſſa fuerit viſtatio, ne dederis in illis cor tuū. Multos errare fecerunt ſomnia.*

Math. c. 27 verſ. 17.
Num. c. 12. verſ. 6.
Job c. 33. v. 15, & 16.
idem c. 7. verſ. 14.
Gen. c. 37. verſ. 7.
Gen. c. 20. verſ. 3.
Gen. c. 28. verſ. 12.
Gen. c. 31. verſ. 24.
Gen. c. 40. verſ. 5.
Gen. c. 7. verſ. 13.
Eſther c. 10. verſ. 3.
2. Machab. c. 15. v. 11.
Gen. c. 15. & cap. 41.
3. Reg. c. 3. Dan. c. 2. c. 4. & c. 7.
Math. c. 11. verſ. 20.
Act. c. 16. verſ. 9.
Ioel c. 2. verſ. 28.
Fidei nihil tribuendū ſomniis.
Eccleſ. c. 5. v. 2. & 6.
Eccle. c. 34. verſ. 6.
v. 1. & 2.